

ISBN 978-80-903720-6-1
9 788090 372061 >

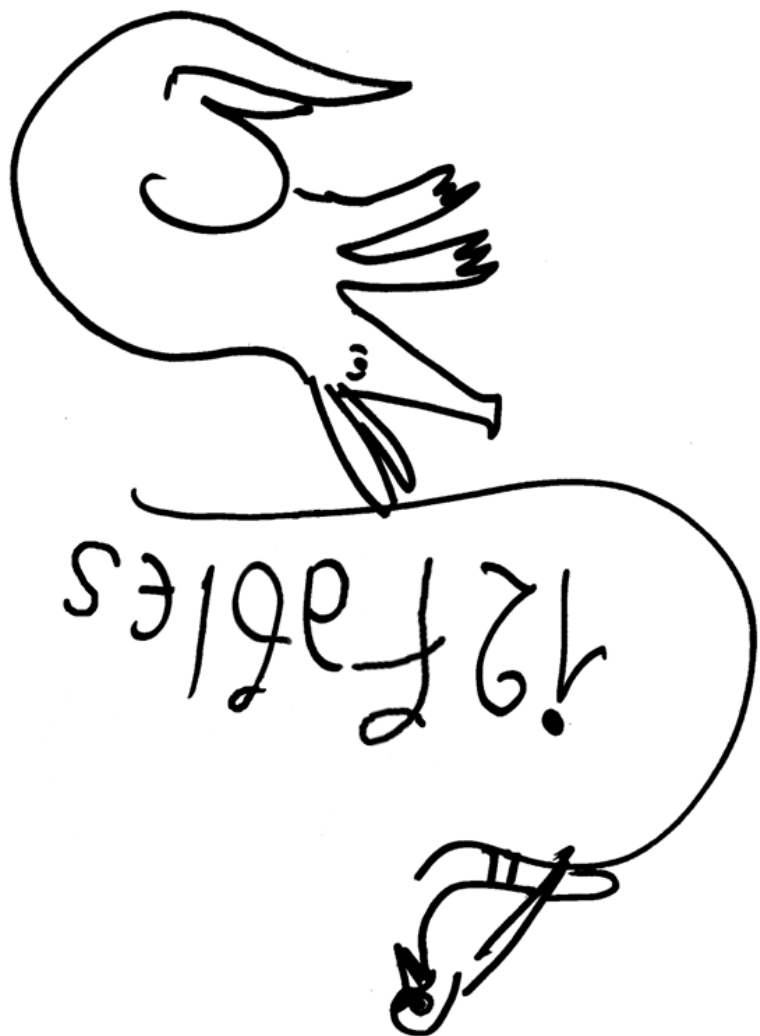
Jan Křesadlo
DVANÁCT BAJEK
TWELVE FABLES

Jan Křesadlo

DVANÁCT BAJEK

TWELVE FABLES

[1]

TWELVE FABLES

Jan Křesadlo

TARTAROS

TARTAROS

Jan Křesadlo

DVANÁCT BAJEK

[1]

Jan Křesadlo
DVANÁCT BAJEK - TWELVE FABLES
Vydalo nakladatelství Jan Jandourek - Tartaros
Proutěná 425, 149 00 Praha 4
tartaros@email.cz
www.tartaros.cz
Vydání první
Ilustrace Jan Křesadlo © dědicové
Překlad © Václav Z.J. Pinkava, 2010
Obálka Václav Z.J. Pinkava s použitím malby Jana Křesadla
Grafická úprava a jazyková redakce Václav Z.J. Pinkava
Tisk Art D – Grafický ateliér Černý s. r. o.
ISBN 978-80-903720-6-1

Jan Křesadlo
DVANÁCT BAJEK - TWELVE FABLES
Publisher Jan Jandourek - Tartaros
Proutěná 425, 149 00 Praha 4
tartaros@email.cz
www.tartaros.cz
First Edition
Illustrations Jan Křesadlo, © his estate
Translation © Václav Z.J. Pinkava, 2010
Cover by Václav Z.J. Pinkava from a painting by Jan Křesadlo
Editing, layout and graphic design by Václav Z.J. Pinkava
Printed by Art D – Grafický ateliér Černý s. r. o.
ISBN 978-80-903720-6-1

[4]	1. The Penguins and the Albatross
[6]	2. The Gorgon, the Lion, the Parasite and the animals
[8]	3. The Dungbeetle and the Elephant
[10]	4-6. Three shorter fables of popular origin
[12]	7. The Aardvark and the Jackdaw
[13]	8. The Horse and the Shrew
[14]	9. The Shrew and the Owl
[15]	10. The Heron and the Axolotl
[16]	11. The Man and the Mandrill
[18]	12. The Man and the Bedbug

Jan Křesadlo TWELVE FABLES

Jan Křesadlo DVANÁCT BAJEK

1. Tučňáci a Albatros	[4]
2. Obluda, Lev, Parazit a zvířata	[6]
3. Hovnivár a Slon	[8]
4-6. Tři kratší bajky Lidového původu	[10]
7. Hrabáč kapský a Kavka	[12]
8. Kůň a Rejsek	[13]
9. Rejsek a Sova	[14]
10. Volavka a Axolotl	[15]
11. Člověk a Pavián	[16]
12. Člověk a Štěničák	[18]

1. Tučňáci a Albatros

Tučňáci pořádali soutěž v létání, že totiž na prostranství k tomuto ustanoveném, každý z nich různě pobíhal a poskakoval, mávaje při tom zakrslými křídly, před tváří zasvěcené poroty, jež, ač běhali vlastně všichni stejně, poskoky, obraty a třepetání rozličně přísně posuzovala a udílela za ně různé body. To vida vzduchu pán, pták **Albatros**, domníval se, že snadno zvítězí a přihlásil se také do soutěže. Leč běda — ledva, že se jenom vznesl a provedl pár vzdušných loopingů, již křičeli, že může klidně přestat, protože prý byl diskvalifikován, jelikož létá pouze po staru a též se nepatříčně vzdušným letem chlubí.

„Také my, tučňáci, za dávných časů,“ prohlásil nestór slavné poroty,
„jsme létali kdys takto primitivně,
jak svědčí našich křídel anatomie.
Leč času postupem a sofistikací,
neboť nám bylo nutno plavat s proudem,
jsme opustili vzdušnou ješitnost,
a létáme teď správně na zemi,
spojení jsouce takto se svou podstatou,
a na takové vzdušné fanfaronství
při kterém letec nemá nohy podepřené,
hledíme s posměchem a pouhou pohrdou.“

Slyše to Albatros mu pravil v odvět:
„Trhni si nohou, mrzký hurvíčku!
Je jasné, že z tebe mluví pouhá bledá závist,
a proto převracíte všechno na ruby,
černému řkouce bílé a bílému černé.
Nicméně, ať si říkáte co chcete,
zůstává faktem, že já umím létat,
kdežto vy pouze poskakujete,
byť byste to i letem nazývali.
Leč sama objektivní realita
vás jasně usvědčuje z nepravdy
protože já ti mohu z výšky kálet na hlavu,
leč ta to zdola se mnou nedokážeš,
jak svědčí empirická evidence.
A ať si říkáte co jenom chcete,
je ještě mnoho tvorů v Antarktidě
kteří se budou kochat pohledem
na elegantní můj a majestátní let,
a vaše dobrozdání k tomu nepotřebují.
A i kdyby snad všichni náhle vyhyhnuli,
ta rozkoš, pravím, kterou já mám z letu
a kterou, pěšáci, vy nikdy nepoznáte,
mi sama je nejlepší odměnou.“

[4]

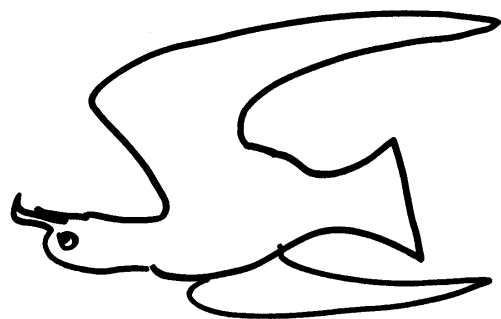
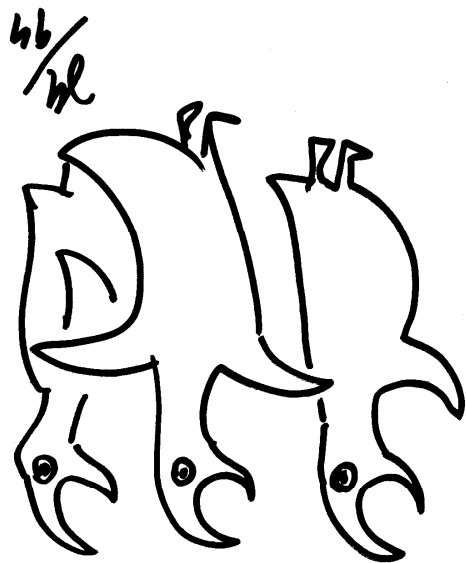
1. The Penguins and the Albatross

The Penguins had a flying contest, where
within a designated open space,
each one would variously prance about,
flapping his vestigial pair of wings,
before a judging panel, erudite
which, albeit all ran about much alike,
rated their various flappings, hops, and turns
more or less strictly, giving marks to each,
and so on scoring them with various points.
Watching, the **Albatross**, lord of the air
surmised he might quite effortlessly win,
and to the contest promptly did subscribe.
But woe — no sooner had he taken off,
and just a few fine aerial loops performed,
than they were shouting he might as well stop,
having been instantly disqualified,
for flying in outmoded dated style,
and for conceit unseemingly, off-the-ground.
“We Penguins, too, in long-gone ancient times,
the doyen of the esteemed panel said,
“did fly about, quite primitively thus,
as witnessed by our wings’ anatomy,
but with sophisticated over time,
seeing as we had to go with the flow,
we forswore haughty, lofty airborne pride.
Now, unpretentiously we’re down-to-earth
thus staying in close touch with our true base.
Fanfaronades unfounded such as this,
with no support under the flyer’s feet,
deserve contempt, and merit our disdain.”
On hearing this, the Albatross replied:
“Oh go and pull the other one, you clown!
That’s just your Envy talking, obviously,
and that is why you turn things inside out,
calling black white, and white black in reverse.
Nevertheless, say whatever you like,
while you can only daffily hop about,
no matter how much you may call it flight.
Objectively, really it is self
indicts you for denying simple truth,
while I can crap on your head from on high,
you down below can do back no such thing,
as is empirically evident.
And while you can brag on just how you like,
many a creature in the Antarctic
will raise their gaze and duly feast their eyes
upon my flight majestic, elegant,
And even if they were all to die out,
that joy, I say, which I get from my flight,
which is denied to you poor footsloggers,
is my best prize, entirely by itself.”

[4]

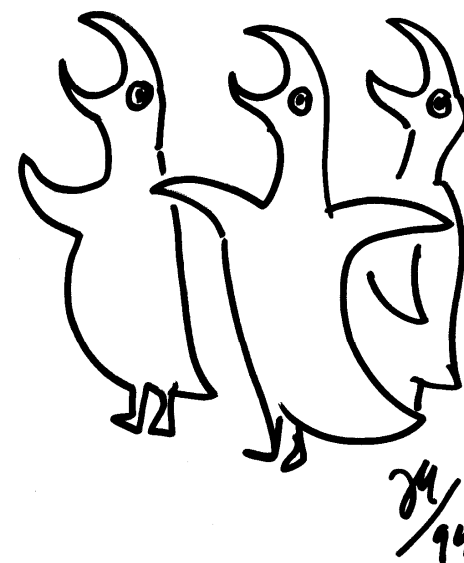
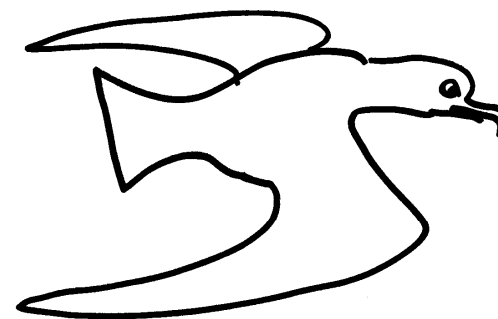
This fable comments on the state of contemporary poetry.

ARGUMENTUM:

Quoth he, first thesis having extant made,
flew up and up, away, on mighty wings.

Pravil, a dovodiv svou první thesi skutkem,
odlétl vzhůru na mohutných křídlech.

ARGUMENTUM:

Tato bajka komentuje situaci v současné poesii.

2. Obluda, Lev, Parasit a zvířata

V jakémsi lese žila mocná **Obluda**, která tam žrala druhá zvířata, takže jí, ovšem, všechna nenáviděla. Nicméně, nemohli ti tvorové nic dělat, neb z lesa bylo velmi těžko uniknout a koho přistihla, že by se o to snažil, toho by zahubila přednostně, a každý se jí musel ještě klanět a chválit ji za její dobrotu. Tak nikdo neznal dne ni hodiny a všichni tvoří v lese byli nešťastní, až na hnusného na **Parasita**, který se Obludě usadil v prdeli, živil se krví její zlaté žíly a občas, vystrkuje hlavu z řítě ven, mohutným zpěvem ono monstrum chválil, vzbuzuje u ostatních tajnou zuřivost. Leč šlechetný a ušlechtilý **Lev**, ač mnohem menší nežli Obluda, se s monstrem pustil v zápas nerovný, a proti očekávání i zvítězil a ohyzdnou tu zrůdu zakousl. Tu zvířata, jež tomu zápasu jen z dáli přihlížela pasivně, se k zabitému monstru hrnula a rohy zuby, drápy rozličné do bezbranného zanořovala a řvala revoluční rozkoší. Pak vítězní ti živočichové, si rozvzpomněli na Parasita a v říti mrtvolý se štourali, aby se také jemu pomstili. Parasit ale nebyl k nalezení, protože dávno, vída co se děje, opustil oné zrůdy zadnici a usadil se lvovi pod ocasem a odtud na ostatní zvířata drobnými drápký dělal dlouhý nos, neb nikdo ke lví říti nemohl a Parasit byl opět v bezpečí. Tu rozezení zvěř občané zpočátku pouze tiše reptali, však nakonec se odvážili ke Lvu s pokornou peticí a žádostí, aby jim podržel a dovolil vyškrábat Parasita ze říti, by nad ním mohli pomstu vykonat. Uslyšev Lev tu jejich petici, zasmál se lvovským hlasem zhluboka, a takto delegaci odvětil:

[6]

2. The Gorgon, the Lion, the Parasite and the animals

In some far wood a powerful **Gorgon** lived, the Lion gobbled up the other animals there, and they, in turn, for their part hated her. Nevertheless, the creatures could do nought, for it was very hard to leave the wood, and whomsoever she'd catch trying to, they'd be the first she would then put to death, on top of which they all had to bow down and praise her goodness and her graciousness. Thus, nobody knowing quite until when, the creatures lived, unhappily, in the wood, all except a disgusting **Parasite**, which made its home right in the Gorgon's arse, bloodsucking on the rich and golden seam, sometimes from her arse sticking out its head, praisings the Gorgon with loud servile songs, evoking in them all but silent rage. But then, the **Lion**, noble and chivalrous albeit the Gorgon was of greater size, set with the Gorgon in uneven battle, and won, against all probability throttling the freak repulsive by her throat. The animals, who had just watched the fight from quite a distance, only passively, now at the Gorgon, dead, pushed in great haste and with their various horns, sharp teeth, and claws perforated postmortal helplessness, roaring with triumph revolutionary. The victors then thought of the Parasite, searching the anus of the cadaver, to find it and to wreak on it revenge. The Parasite was not there to be found, because much earlier, seeing what was up, he'd upped and left the Gorgon's arse for good resettling now under the Lion's tail, wherewith, gestured at all the animals for none would dare approach the Lion's arse, and so the Parasite was safe once more. Their heckles raised, the angry citizens finally, to approach the Lion dared with a petition humble, and request, that he might kindly hold still, letting them scrape the Parasite out of his office, so they might take vengeance upon it yet. Upon which, their petition having heard, the Lion laughed aloud in his deep voice, and to the delegation thus replied:

[9]

ARGUMENTUM:
This fable pertains to some aspects of current political life, as is apparent.

(* PARCERE SUBIECTIS SCIT NOBILIS IRA LEONIS

"Gentlemen, sorry, I regret to say, since, as you see, a Lion's what I am, and as the ancient Romans used to say in Latin: Noble is The Lion's ire to the defeated being benevolent,* so it shall be with this here Parasite, though, I confess, he does make my arse itch. Had you all come to join with me back then, when with the Gorgon I was waging war, and had assisted me with welcome help, you could have dealt with that foul Parasite as you did with the Gorgon, just the same. But, since you played your game of wait-and-see how the dread battle would at last unfold, and only afterward showed will to fight, sorry, too bad, is all I have to say: and as the fight was left up to the Lion so must decisions now be left to him."

„Pánové je mi líto, bohužel, leč, jak tu vidíte, jsem pouze lvem a musím jednat podle své povahy, jak říkali již staří Římané latinsky: totiž vznešený hněv lví, že umí přemoženým odpustit,* a tak i tomu parazitovi, byť, přiznám se, i v řiti svědil mne. Kdybyste byli tehdy přiběhli, když měl jsem s monstrem zápas nerovný, a přispěli mi svojí pomocí, mohli jste parazita zahubit a vzít ho s sebou s onou obludou. Však, protože jste napřed čekali, až jak ten zápas vlastně dopadne, a teprv potom byli bojovní, musím vám říci pouze: bohužel, protože to byl zápas jenom lví a lví je teď i rozhodování.“

(* PARCERE SUBIECTIS SCIT NOBILIS IRA LEONIS

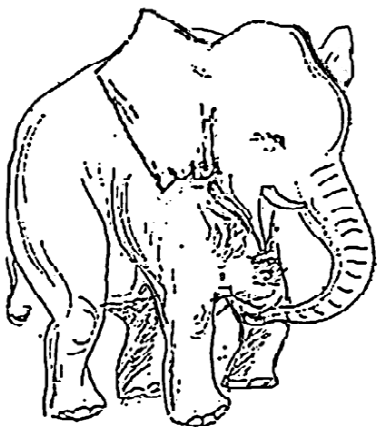
ARGUMENTUM:

Tato bajka se týká některých aspektů současnějšího politického života, jak není těžké poznat.

3. Hovnivár a Slon

Hovnivár, *GEOTRUPES SPECIES*,
species ovšem náká africká,
se rozhodl, že do zoologie
nepustí **Slona**: Neb je příliš velký
a žádným jiným zvířatům se nepodobá,
a při tom zároveň lze dovodit,
že sestává jen z nepůvodních částí,
například, že má nohy jako sloupy
a chobot jako hada, a tak dále,
například uši jako lodní plachty,
takže je vlastně zcela neoriginální,
byť zdálo by se právě naopak.
Leč jakýs jiný hmyzí pišišvor,
řekněme třeba *LIXUS BICOLOR*,
se Hovniváru vysmál, pravě: „Vole.

*Slon přece patří mezi MAMMALIA
a uvnitř do subtridy THERIA
a pak do infratrídy EUTHERIA
a uvnitř té do řádu PROBOSCIDEA
a do čeledi ELEPHANTIDÆ
a — africký — do rodu LOXODONTA
do druhu LOXODONTA AFRICANA,
a tudíž jasně do zoologie,
s čímž nehneš, neb to přírodní je řád,
tak jako s tím, že sám živiš se lejnem,
co vykadí zvířata nad tě větší,
mezi něž, ovšem, patří taky Slon.“*

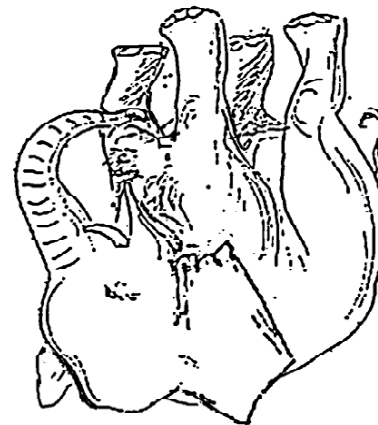
ARGUMENTUM:

*Tato bajka se týká jistého Literárního kritika, jehož však nebudu jmenovat, abych mu nezajistil
trvalejšího jména.*

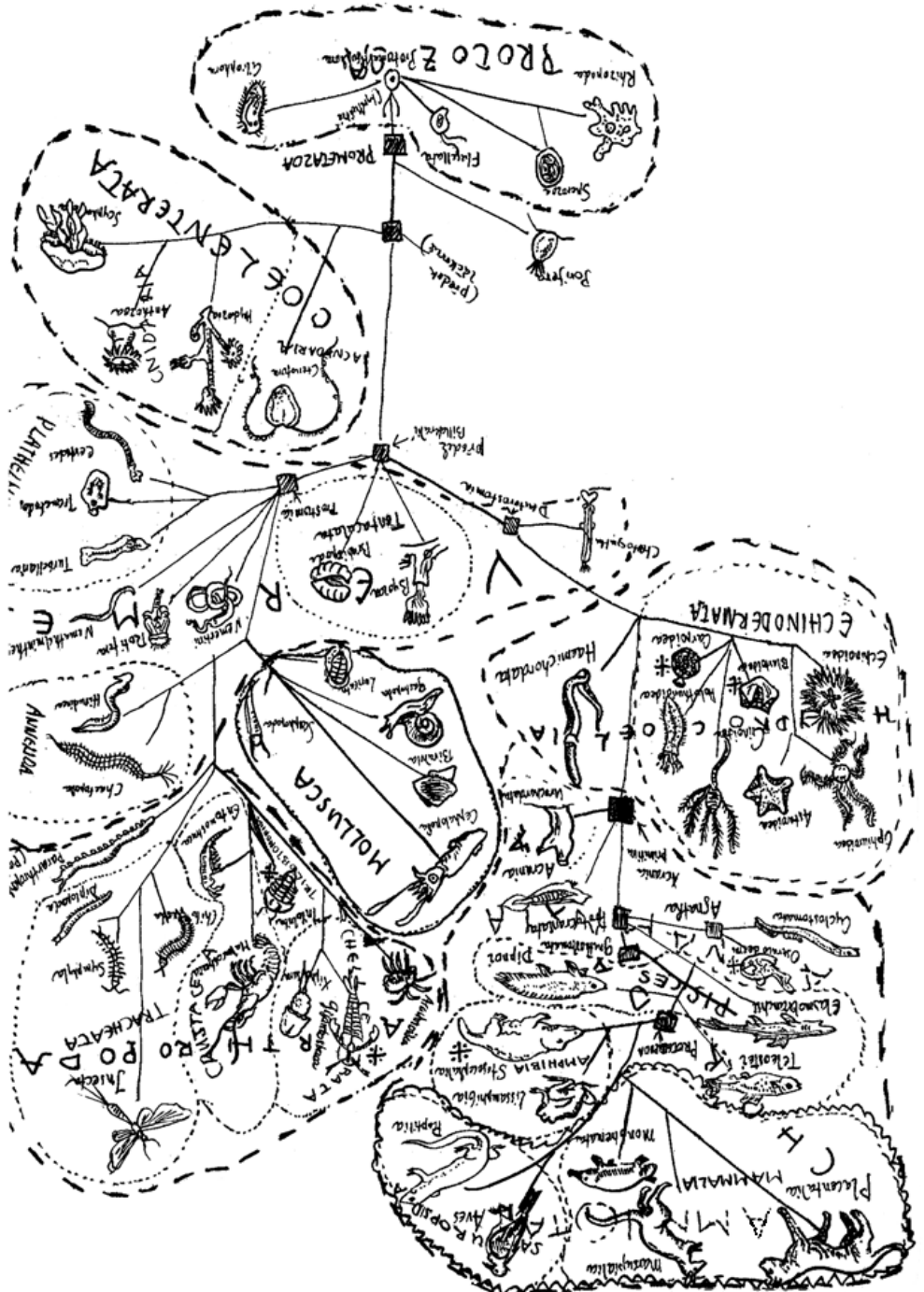
ARGUMENTUM:

*This fable relates to a certain literary critic, whom I shall not name, lest his name be thus
enshrined.*

*A GEOTRUPES SPECIES Dungbeetle,
a species, mind of African,
decided, to bar from zoology
the **Elephant**, no less: For being too large
and too much unlike other animals,
as well as evidently being quite
a hotchpotch of unoriginal parts,
for instance, his column-resembling legs
a snake-like trunk of all things, and so forth,
such as those ears, like windfalls in the breeze,
overall unoriginal therefore,
however seeming quite the opposite.
Whereto some other insect thingummy,
let's say maybe a *LIXUS BICOLOR*,
now laughed at the Dungbeetle, saying: "Fool,
The Elephant belongs to MAMMALIA
within which to the subclass THERIA
then to the infraclass EUTHERIA
therin the order PROBOSCIDEA
in the family ELEPHANTIDÆ
the African — is genus LOXODONTA
species LOXODONTA AFRICANA,
and so has his place in zoology,
which you can't alter, that's the way it is,
just as much as the fact that you eat dung,
shat by animals greater than you are,
one of whom, naturally, is the Elephant."*

3. The Dungbeetle and the Elephant

4-6. Tři kratší bajky Lidového původu

I.

Šlakol tečkovaný *DASYURUS VIVERRINUS*

/ což jakás vačnatá je kuna aneb kočka /

Klokana pronásledoval kdys **pížmového**,

kterýžto *HYPSPRIMNODON MOSCHATUS*

je drobné zvíře zvící potkana.

Však když už kořist téměř dosahoval,

chytil se Šlakol náhle do želez,

jež nastražili bodří Australané.

Klokánek *HYPSPRIMNODON* to vida

se rychle nazpět k Šlakolovi vrátil

a, přitochiv se k němu odzadu,

vykonal na bezbranném soulož násilnou —

buď, že ten Šlakol byla samice,

anebo naopak ten Klokánek byl gay —

a pravil chlubně hláskem pisklavým:

„Copak jsem ti už dávno neřikal,

že se s tebou srát dlouho nebudu?!“

II.

MACROSCELIDES PROBOSCIDEUS

presslovským jménem **Bércoun africký**

a po anglicku **The Elephant Shrew,**

což po česku je asi „sloní rejsek“

neboť má dlouhý pohyblivý rypák

ač jinak podobá se dlouhonohé myši,

se kdysi zamiloval do **Slonice**

a všelijak jí různě nadbíhal,

ale ta si ho vůbec nevšímala

a zřejmě nebrala ho vůbec na vědomí.

Tu rozzuřil se Bércoun africký,

a chtěl se domoci své touhy násilím.

Vylezl tudíž vzadu po noze

a začal se Slonici mít svou vůli,

což tato ani nepozorovala

neb Bércoun africký je velmi malé zvíře.

Tu stalo se, že kolem létla vosa

a bodla Slonici tu do rypáku,

až Slonice zařvala bolestí.

Tu chlubně pravil Bércoun africký:

„No vidíš, to ti dávám, že už křičíš!“

I.

The **Eastern Quoll** *DASYURUS VIVERRINUS*

/ a martens- or cat-like marsupial /

did once chase a **Musky Rat-kangaroo,**

which, *HYPSPRIMNODON MOSCHATUS*

is a small animal of sewer-rat size.

When he had almost caught up with his prey,

quite suddenly the Quoll tripped in a trap

which by the wily Ozzies had been set.

The little kangaroo *HYPSPRIMNODON*

seeing this, swiftly went back to the Quoll

and, approaching him duly from the rear,

rape perpetrated on the helpless one —

since either it had been a female Quoll,

or indeed since the kangaroo was gay —

and adding boastfully he squeaked thereto:

“Haven't I been telling you all along,

that I'll give you short shift, so take that, mate?!”

II.

A **MACROSCELIDES PROBOSCIDEUS**

otherwise as the **Round-eared Sengi** known

or as the **Elephant Shrew** more commonly,

though The Short-eared ... ; would be more accurate,

elephant-named for his long mobile snout,

otherwise more like a long-legged mouse,

once fell in love with a **She-Elephant**

fussed over her and vainly courted her

while she paid him no attention at all

of his existence seemingly unaware.

This made the Sengi quite beside himself,

resolving his desire to quench by force.

Having climbed up the She-Elephant's hind leg

he set about to have his way with her,

much to her blissful ignorance of the fact

since the Sengi is a tiny animal.

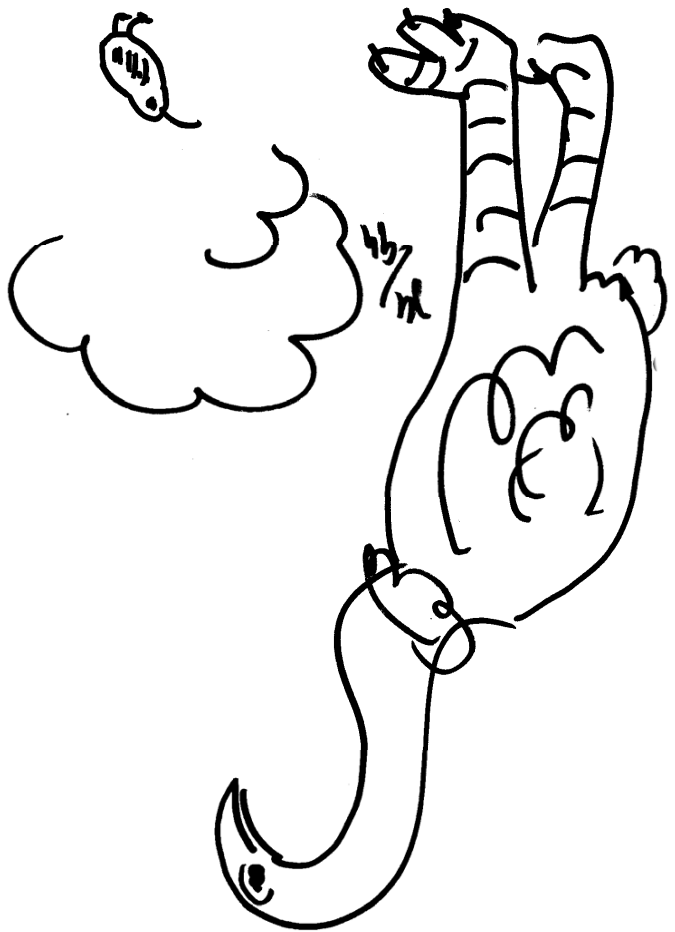
At that very same moment a wasp flew by,

and stung the She-Elephant on the trunk,

making her shriek out wretchedly with pain.

To which the Sengi boastfully declared:

“You see, you see now, how I make you squeal!”

These fables are aimed at those who overrate their strength, ability or importance, and so misjudge events and circumstances.

ARGUMENTUM

The **Moa PACHYORNIS ELEPHANTOPUS**, while still alive back in New Zealand, some kind of **KIWI, APTERYX SPECIES** met. Thus spake the Moa to the Kiwi bird:
 "Heh, Kiwi, look, you see how big I am, and you are so tiny compared to me!"
 The Kiwi replied to the Moa bird:
 "Well, as you know — last year I was unwell!"

III.

Pták **Moa PACHYORNIS ELEPHANTOPUS**, na Novém Zélandě, když ještě živ byl, potkal, **Kiviho** jakéhos **APTERYX SPECIES**.

Tu pravil ten pták Moa Kivimu:

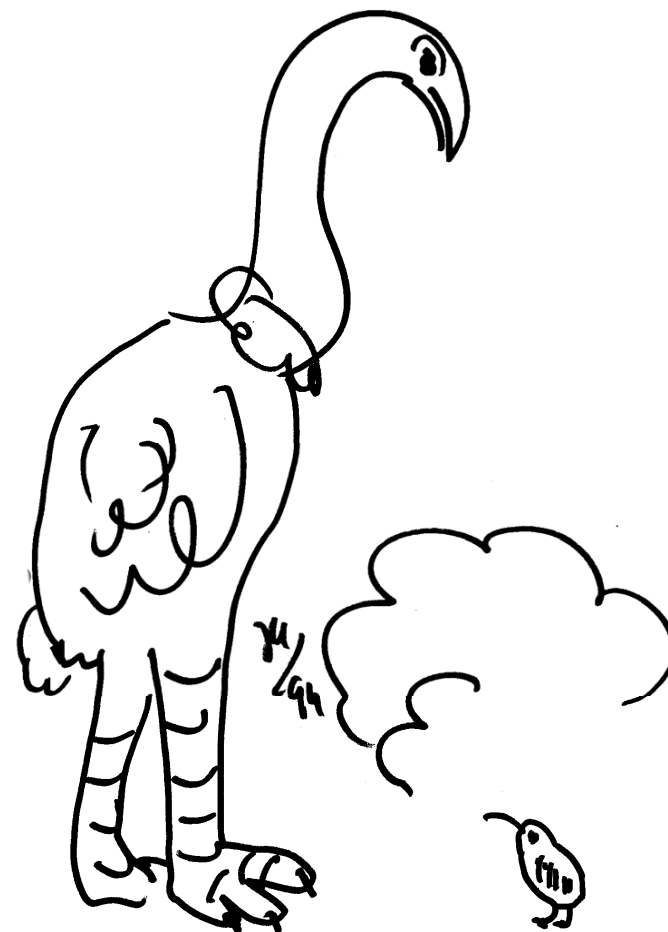
„Hé, Kivi, hele, jak jsem veliký,
 a ty jsi proti mně tak maličký!“

Tu pravil v odvěť Kivi Moovi:

„No ale — já byl loni nemocný!“

ARGUMENTUM

Tyto tři bajky jsou zaměřeny proti těm, kdož přeceňují své síly, schopnosti a význam, a proto chybně chápou události a okolnosti.

7. Hrabáč kapský a Kavka

Pták **Kavka** čili **CORVUS MONEDULA** zaletěl kdys do zoologické zahrady, kde spatřil ve příslušné ohradce, že prohání se prapodivné zvíře, což byl **ORYCTEROPUS AFER** čili **Hrabáč kapský**.

A z Orycteropoda byl jak jelen, neb netušil, co by to mohlo být, protože o něm nikdy neslyšel, jakožto o jediném představiteli zvláštního řádu **TUBULIDENTATA**, a tabulku si přečíst neuměl.

Tu zvolal Monedula zmateně: „Aj vaj!

To zvíře zde je zřejmě jakés prase, neboť má rypák trochu jako prasečí a po těle je rovněž téměř holé.

Však ve srovnání s řádným prasetem se ovšem jeví méně dokonalým, neboť má dlouhé uši jako zajíc a dlouhý ocas skoro jako klokan, a také nohy toho zvířete, jež hyzdí nepatřičně velké drápy, se ovšem vůbec srovnat nedají s elegantním paznehtem prasátka.

Těž možno tomu tvorů vycístiti, že vůbec dostatečně nesmrdí tak jako každé své ctí dbalé prase, či americká svině Pekari.

Tak, ačkoliv je pouze běžným prasetem, pořádné praseckosti ani nedosahuje a tudíž je tvor nižšího řádu.“

Tak pták ten Kavka, ve své blbosti kapského nerozeznal Hrabáče, a prokázav tak drzou nevzdělanost, odletěl opět krákat někam jinam, nejsa si blbosti své avšak ani vědom.

ARGUMENTUM:

Tato bajka je zaměřena proti dnešní drzé, polovzdělané mládeži, která pronáší hloupé apodiktické soudy o věcech, kterým vůbec nerozumí.

[12]

This fable is aimed at today's cheeky, ill-educated youth, pronouncing stupid apodictic judgments on things they don't understand at all.

ARGUMENTUM:

The Jackdaw, i.e. **CORVUS MONEDULA** once flew off to the park zoological. In the appropriate enclosure therein he watched a curious animal stroll about African Aardvark, **ORYCTEROPUS AFER**. Being quite stunned by the Orycteropus, and never ever having heard of it, or of its being just one-of-a-kind of the weird Order **TUBULIDENTATA**, and unable to read the little sign, confused, the Monedula called: "Ayvay!" "This animal must clearly be a pig; with its particularly piglike snout and practically wholly hairless body. But compared to a proper normal pig it seems a less-than-perfect specimen, with its long earlobes, rather like a hare and long tail, almost like a kangaroo, and as for the legs of this animal, disfigured by their disproportionate claws, they simply do not stand comparison with the elegant trotter of a pig. One might also reproach the said creature for insufficient tell-tale smelliness of every other self-respecting pig, the American Fec Cary as well. So, while being a common enough pig, it is not fully porcine-compliant and is thus a misfit of lower rank." Thus did the Jackdaw bird of little brain fail to detect the Aardvark of the Cape, ill-educated cheek having thus shown, took off again, flew off to caw elsewhere, without suspecting his stupidity.

7. The Aardvark and the Jackdaw

[12]

ARGUMENTUM:
 This fable expresses the rub of entrepreneurial effort, in that an entrepreneur, however successful, no longer has a moment's peace, and is permanently in harness.

A stabled **horse**, there tethered to his trough
 boastfully lectured at the little **Shrew**:
 "You see how far already I have come,
 reaching a goodly size of animal,
 through generations of tenacious strife,
 and from beginnings very humble, too,
 because my **EOHIPPUS** grandfather
 was after all just the size of a cat,
 but his hard work, and struggle diligent
 meant that his offspring, the **OROHIPPUS**,
 grew up to be the size of a small dog,
 while in the process, losing just one toe
 and **MESOHIPPUS**, being now three-toed,
 grew up to match a goat in terms of size,
 and so it went, continuing on and on,
 till **PLIOHIPPUS** got to pony-size,
 and had just the one middle toe, like me,
 — the horse most recent, **EQUUS CABALLUS** —
 but I have pruned the family tree somewhat,
 the details being unimportant, since
 the lesson and the moral is the key:
 that concentrated entrepreneurial work
 makes prosperous creature comforts, leads to growth
 whereas you, Shrew, so heedless as you are,
 have remained meanwhile pretty much the same,
 as your very first fossil known, unearthed,
 not having grown meanwhile the slightest bit."
 To which the genus **SOREX** Shrew replied:
 "What equine wisdom, cogitation speaks!
 Indeed you are substantial, yes, quite big,
 but quite unseemly there, tied to the trough
 you have to slog hard each and every day,
 whereas I do just what and how I please.
 Thus strenuous effort's got you all tied up,
 and of all freedom wholly now deprived."

8. The Horse and the Shrew

8. Kůň a Rejsek

Kůň, uvázaný k žlabu ve stáji
 se chlubil maličkému **Rejskovi**:

„Hle, jak jsem daleko to dopracoval,
 že stal jsem se tak velkým zvířetem,
 úpornou pílí četných generací,
 a to z velice skromných začátků,
 neboť můj pradědeček **EOHIPPUS**,
 byl všeho všudy jenom zvící kočky,
 však pilně pracoval a snažil se,
 že jeho potomek, kůň **OROHIPPUS**,
 byl velký už jak asi menší pes,
 byť by byl ovšem ztratil jeden z prstů,
 a **MESOHIPPUS**, pouze tříprstý,
 ten už byl velký jako asi koza,
 a tak to pořád pokračovalo,
 až **PLIOHIPPUS** byl už jako poník
 a měl jen prostřední prst, jako já,
 recentní kůň, **EQUUS CABALLUS** —
 kteroužto historii jsem poněkud zkrátil,
 neb podrobnosti nejsou důležité,
 však podstatná je věc morálka:
 že totiž soustředěná podnikavá snaha
 přivodí růst a prosperitu zvíři,
 kdežto ty, Rejsku, neboť na nic nedbáš,
 jsi víceméně v jednom tahu stejný,
 jako tvá první známá fosilie,
 a nevětšil ses ani o kousek.“

Tomu odpověděl Rejsek **SOREX**:

„Toť věru koňská úvaha a rozum!
 Jsi sice velký, značně mohutný,
 však uvázan jsi k žlabu na ohav
 a ve dne musíš těžce pracovat,
 zatímco já si dělám to, co chci.
 Tak snaha úporná tě spoutala
 a zbavila tě zcela svobody.“

ARGUMENTUM:

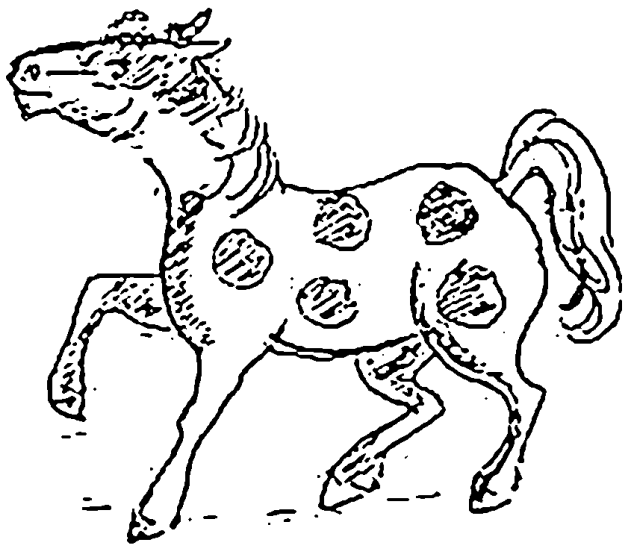
Tato bajka vyjadřuje rub podnikatelských snah, že totiž podnikatel, byť úspěšný, potom neví kde
 mu hlava stojí a je permanentně zapřažen.

9. Rejsek a Sova

Však jedva skončil **Rejsek** výpověď když **Sova pálená** tu, **TYTO ALBA** se na něj snesla z trámy neslyšně a učinila konec jeho řečem.

A Kůň to vída, opět hovořil:

„Ačkoliv uvázán jsem u žlabu,
a ve dne musím tvrdě pracovat,
přece to má své značné výhody,
že nad jiné jsem tvory vyrostl,
neboť mne hned tak někdo nesežere
tak jako pouhé zvíře maličké.“

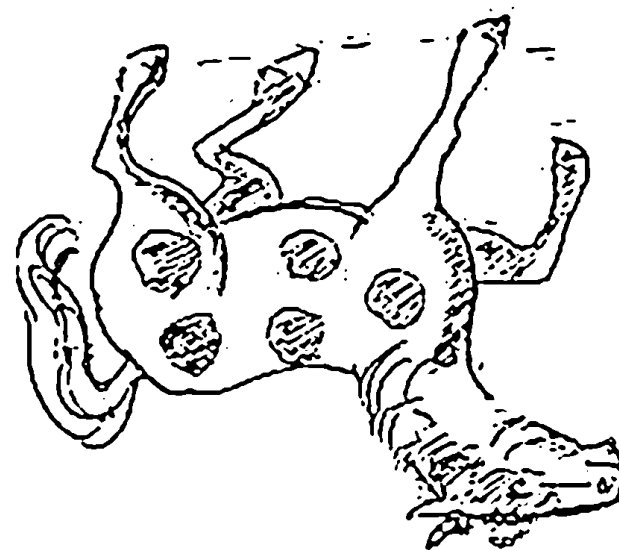

ARGUMENTUM:

Tento dodatek jsem přidal, aby se snad nepohněval můj kmenový nakladatel Dr Iž.

I have added this supplement in supplication to my mainstay publisher Dr Iž.

ARGUMENTUM:

But no sooner had the **Shrew** done his speech than a **Barn Owl**, **TYTO ALBA** swooped down from a rafter, inaudibly swift, and put an end to all his idle talk. On seeing this, the Horse spake up once more: "Much as I might be tethered to the trough, obliged to work hard all through every day, it still has many marked advantages, that I have outgrown other creatures, for I am less prone to be gobbled up than is some lesser, smaller animal."

10. The Heron and the Axolotl

In some puddle, somewhere in Mexico,
non-permanent, destined to dry up soon,
of AMBLYSTOMA MEXICANUM newts
else as the Mexican **Axolotl** known.

Since they were seriously short of food,
they swiftly turned to cannibalism

whereby some Axolotls others ate,
and those who ate more, even bigger grew,

and so could better eat the smaller ones,
as nature's cruel way of things dictates.

COCHLEARIIUS COCHLEARIIUS,
being a Mexican of **Heron** type

near the said puddle took up residence
and hunted the Axolotl for food.

Whence he began by eating big ones first,
much to the great delight of smaller ones,

but after having caught all the big ones,
the bird set about catching the smaller, too,

and soon, practically cleared the puddle out.
Then spoke one of the last remaining newts:

"Back when the COCHLEARIIUS first appeared
and started to pick out the larger ones,
I thought there was some kind of justice yet,

but now I see that there is no such thing,
because whereas then we were just newts' prey

now the Heron is also eating us
and the large ones having been eaten first

is only very cold comfort indeed,
now that we are again the food of choice."

ARGUMENTUM:

a/ The poor guy always gets beaten.

b/ Don't put your hopes in your liberator, because he often turns against you later.

10. Volavka a Axolotl

V jakési louži kdesi v Mexiku,
jež byla dočasná a měla brzy vyschnout,

se v hojně míře vyskytovali
mlokové AMBLYSTOMA MEXICANUM
po česku: **Axolotl mexický**.

A protože tam měli málo žrádla,

uchýlili se ke kanibalismu

a jedni Axolotli žrali druhé,

a kteří žrali víc, víc vyrostli,

a mohli lépe požírat ty menší,

jak krutý přírodní vždy káže řád.

COCHLEARIIUS COCHLEARIIUS,

což jedna mexická je **Volavka**,

se ale u té louže usadil

a začal na potravu lovit Axolotly.

A ovšem nejdřív pochytil ty větší,

z čehož se oni malí radovali,

však jakmile byl velké vychytil,

pusťil se pták ten vodní do menších

a vzápětí tu louži vybilil.

Tu pravil jeden z mloků posledních:

„Když objevil se COCHLEARIIUS

a začal velké ony mloky lovit,

myslil jsem, že je nějaká spravedlnost

však nyní vidím, že tomu tak není,

neb dřív nás žrali pouze velcí mloci,

však teď nás žere taky Volavka,

a to, že sežrala už mloky větší,

je pouze velmi slabá útěcha,

neb teď už žraní týká se i nás.“

ARGUMENTUM:

a/ Chudej člověk je vždycky bit.

b/ Nespoléhej na osvoboditele, protože ten se pak často obrátí proti tobě.

11. Člověk a Pavián

Člověk se tázal kdysi **Pavlána**

proč že má takovou červenou zadnici.

A Pavián, jenž v bajce ovšem mluvil,

to Člověkově také vysvětlil

a pravil: „Je to prostě záležitost

tak zvaných relevantních stimulů,

jak učí nás ethologická věda

a její věrozděsti Tinbergen a Lorenz:

Neboť my, Paviáni, jak snad víš,

jsme opice velice agresivní

a abychom se nepovraždili,

máme svůj smlírovací rituál,

že totiž Pavián, jenž s druhým prohraje,

se otočí a nastaví mu prdel,

dávaje najevo, že je mu pouhou ženou

a je mu ochoten poskytnout rozkoše.

A za tím účelem génius vývoje

nás vybavil červenou zadnicí

jenž napodobuje oestrální zduření

vyznačující rujnou samici,

že na ní vítěz s gústem pohlíží

a jeho srdce se tím obměkčí.

Tak u nás opic vyvinul se zvyk,

že vyšší vždycky jebe nižšího,

což také vy, neb z nás jste povstali,

v své společnosti zachováváte,

byť pouze abstraktně a symbolicky;

leč zdroje jste si temně vědomi

neb ve své řeči sami pravíte,

že někdo někoho jebe či buzeruje.

A toto vaše rčení souvisí,

jak jsem ti vysvětlil, s mým zadkem červeným.“

ARGUMENTUM:

Všechny mrzké rysy lidské společnosti pocházejí z instinktů, obecněji zvířecích a specifičtější opičích. Úkolem vyspělého člověka je tyto tendence rozeznávat, potlačovat a nahrazovat racionálním rozhodováním.

11. The Man and the Mandrill

A Man once questioned a Mandrill Baboon

as to why he had such a red backside.

And the Mandrill, hereby fabled to speak,

explained the matter promptly to the Man:

"It is simply a question of so-called relevant eliciting stimuli

as we learn from the Ethology field

and its gurus, Tinbergen and Lorenz:

For we Baboons, as you may perhaps know,

do belong to quite aggressive primates

and to keep us from killing each other

we have our own appeasement ritual,

whereby the Baboon who loses a fight,

thus indicating he is a mate of his,

back to the winner turns, presents his arse,

obliging and ready to give pleasures.

To which end, genital evolution

has endowed us with a bright red backside,

thus mimicking the oestral tumescence

of females in reproductive season,

which the victor looks on with great gusto

and his heart is suitably mollified.

So, among primates, it is the custom

for those high ranking to screw the lower,

which you, having arisen from our kind,

continue with, in your society,

albeit in abstract and symbolic form;

yet dimly conscious of its origins

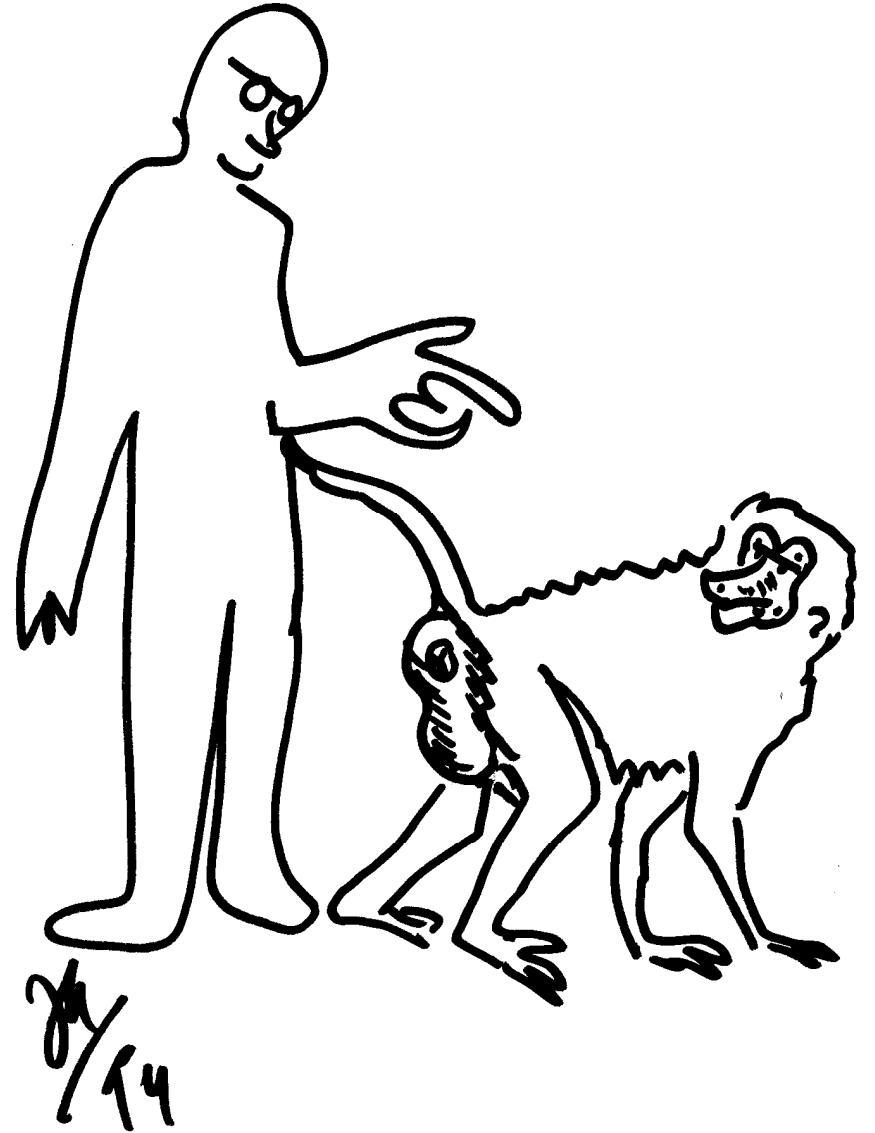
speaking as you do in your languages

of shuffling or buggering another.

Which is why your own sayings do pertain

to my red bum, as shown to you by me."

ARGUMENTUM:
All the base characteristics of human society arise from broadly speaking animal, more specifically primate instincts. A civilised person is duty-bound to recognise and suppress such tendencies and let rational decisionmaking prevail.

12. Člověk a Štěničák

Člověk pozoroval kdys samce **Štěnce**

— *CIMICEM LECTULARIUM GENERA MASCULINE* —

jak souloží s vlastními nymfami

i zhnusil se a pravil k němu: „Prase!

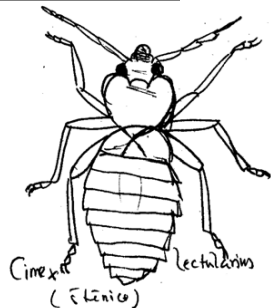
*Nedostí na tom, že se živíš krví
a nenecháš pokojné lidi spát
a tím též přenášíš rozličné nemoce,
nedostí na tom, že, jsa rozmáznut,
ohavně smrdíš puchem nasládlým,
ale jsi ještě k tomu mrzký pedofil,
leč, nedostí i na pedofiliu —
však zneužíváš ještě vlastní potomky
a potenciálně i obou pohlaví!
Kdybys byl člověk, šel bys do basy
ze které bys tak hnedka nevyšel —
tvá mrzkost dosahuje tímto vrcholů!*

Jemu však odpověděl Štěničák,
jenž ovšem v bajce mohl hovořit:

*„Ničemu nerozumíš, Človíčku!
neb u vás lidí pedofilie
je jasnou abnormální aberací,
jež neslouží žádnému účelu
a nadto děti těžce traumatizuje.
Však u nás Štěnic, je tomu zcela jinak,
neb je to součástí reprodukčního cyklu,
protože tím, že zneužívám nymfy,
vstříkují jim své sperma do střeva
a tím je živím, jako u jiných
zvířat své mladé matka živí mlékem.
Tak, místo abych byl snad zlotřilcem,
jsem řádným živitelem potomků,
však proč že se to takto udělalo,
vím stejně málo jako to víš ty.
Leč příroda, můj milý Človíčku,
je neuvěřitelně rozmanitá
a fantastičtější, než by kdo tušil.“*

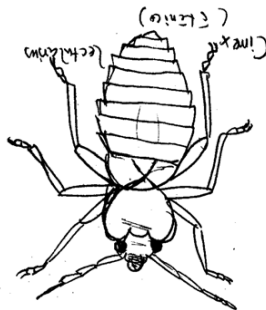
ARGUMENTUM:

Jiné bytosti — jiný způsob. Příroda je ještě bizarnější, než Křesadlo ve svých knihách, takže proč by nebyl.

[18]

[18]

Different beings — different ways. Nature is even more bizarre than Křesadlo describes in his books, so, whyever shouldn't he.

ARGUMENTUM:

*A Man once observing a Bedbug male
— CIMICEM LECTULARIUM GENERA MASCULINE —
in copulation with his own nymphae
with some revision said to him: "You swine!"
"Not only do you feed on human blood
denying decent people a chance to sleep
and spread all sorts of diseases thereby,
and, even once you've finally been squashed,
you spread a nauseatingly sweet stench,
but to crown it all you're a foul paedophile,
nay, not just that —
you abuse your own progeny
and potentially offspring of either sex!
If you were human you'd go straight to jail
and would stay there until you'd truly rot —
your heinousness has quite surpassed itself!"
In response to him the Bedbug replied,
"You understand as nothing, little Man!
for where you come from, paedophilia
is clearly an abnormal aberration,
serving no useful purpose, none at all,
and leaving children badly traumatised.
But among Bedbugs it's a different matter,
since I, in copulating with my nymphs
our reproductive cycle so demands,
inject sperm into their digestive tract
and thereby feed them, as with animals
whereby the mother suckles her small young.
So, instead of being a heinous criminal,
I dutifully nourish and provide,
but why it should be geared up in this way,
yet Nature is, you see, dear little Man
incredibly diverse, fantastical,
far more than anyone might ever guess."*

12. The Man and the Bedbug

[6]

[19]

